Φως Ιλαρόν

Μηνιαία Έκδοση της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνου. Έτος 6ο, φ. 69 Ιούνιος 2018

Η «22χρονη παιδοκτόνος» και εμείς!...

Γιατί η ζωή δεν μετριέται με γραμμάρια!

Μπέτη Μπιζά

Πηγή: https://proskynitis.blogspot.com/2018/05/blog-post_20.html

Και ξαφνικά η ελληνική κοινωνία γέμισε από οργή για την 22χρονη κοπέλα που πέταξε το νεογέννητο μωρό της. Και γέμισε ακόμα μεγαλύτερη οργή, που η δικαιοσύνη δεν την έστειλε στη φυλακή, αλλά την άφησε ελεύθερη. «Αν είναι δυνατόν! Την παιδοκτόνο!» διαμαρτυρήθηκε η κοινωνία. Βέβαια, αν η κοπέλα είχε «απαλλαγεί» από το μωρό λίγους μήνες πριν, χωρίς να το μάθει κανείς, θα ήταν όλα καλά κι ωραία. Η έκτρωση είναι «εντάξει» για την κοινωνία μας. Είναι «δικαίωμα» της γυναίκας. Όπως είναι «δικαίωμά της» («δικαίωμα» όλων) ο έρωτας. Η ερωτική επαφή. Και αν, κατά την... άσκηση του «δικαιώματος» αυτού, συμβεί κάποια «απροσεξία», δεν πειράζει: Έκτρωση! Διότι, η απελευθερωμένη περί τα ερωτικά κοινωνία μας, θεωρεί ότι αυτό δεν είναι «και τόσο» κακό, σαν αυτό που έκανε η κοπέλα! Προφανώς πιστεύει ότι πριν γεννηθεί ο άνθρωπος, δεν είναι και τόσο... άνθρωπος. Ή μάλλον θεωρεί ότι δεν είναι καθόλου άνθρωπος. Καθότι, όπως πρεσβεύουν οι υλιστές, «ό,τι δεν βλέπουμε, δεν υπάρχει». Το μωρό στην μήτρα δεν το βλέπουμε, άρα δεν υπάρχει, άρα μπορούμε να το «αφαιρέσουμε» και να το πετάξουμε, χωρίς συνέπειες. Όταν όμως γεννηθεί, τότε το βλέπουμε, άρα υπάρχει, άρα είναι ανθρωποκτονία αν το σκοτώσουμε. Αυτή είναι, λοιπόν, η ηθική της κοινωνίας μας. Της κοινωνίας που «δίδαξε» στην 22χρονη κοπέλα – μέσα από τα ΜΜΕ, τον κινηματογράφο, τα βιβλία, τις παρέες – ότι ο «έρωτας» είναι «δικαίωμα όλων» κι ότι πρέπει να τον χαίρεται χωρίς «προκαταλήψεις» και «ταμπού». «Δεν είναι τίποτα κακό!». Προπαντός, την δίδαξε η κοινωνία μας, να μην ακούει την Εκκλησία που λέει πως οι νέοι πρέπει να προσέρχονται παρθένοι στο μυστήριο του Γάμου.

Άκου «παρθένοι»! Γιατί; Κακό είναι ο έρωτας; - θυμώνει η σύγχρονη κοινωνία, που είναι «προοδευτική» και θέλει να ανατρέψει αυτές τις «ξεπερασμένες αντιλήψεις». Έτσι, με την άδεια της κοινωνίας, κάθε χρόνο θυσιάζονται εκατοντάδες χιλιάδες παιδάκια στον βωμό του έρωτα, στην Ελλάδα, με τις εκτρώσεις. Ο θεός έρωτας, ο θεός της «αγάπης», απαιτεί ανθρωποθυσίες. «Δικαίωμά μας» λοιπόν ο έρωτας, «δικαίωμα μας» και να σκοτώνουμε τον καρπό του έρωτα, τα παιδιά μας. Αυτό που μετράει είναι η «σεξουαλική απελευθέρωση» της κοινωνίας. Σύγχρονο δόγμα, «Χαρείτε τον έρωτα!» Επομένως, ας μην ψάχνει η κοινωνία να βρει τον ένοχο ούτε στην 22χρονη, ούτε στον νεαρό φίλο της, που χωρίς να το θέλει βρέθηκε «πατέρας». Χωρίς να το θέλει. Αυτός τον «έρωτα» ήθελε. Το «δικαίωμά του». Αλλά κάποιο λάθος έγινε... «Απροσεξία»... Τα παιδιά αυτά, οι δύο νέοι, είναι παιδιά της κοινωνίας μας, που πρέπει να κοιτάξει στον καθρέφτη για να δει τον ένοχο της απαξίας της ανθρώπινης ζωής. Ένοχη για την ανθρωποκτονία είναι η ίδια η κοινωνία (εμείς όλοι...) που ανέχεται την τηλεόραση να υποδαυλίζει συνεχώς τα ερωτικά συναισθήματα με χυδαία θεάματα (…), που ανέχεται, αν όχι και «σπρώχνει» τους νέους από νωρίς στις σεξουαλικές σχέσεις. «Ξεχνάει» να τους πει, η κοινωνία, ότι στο τέλος της ερωτικής πράξης (…) δημιουργείται η νέα ζωή! Γι' αυτό και η πράξη αυτή είναι ιερή και δεν είναι παιχνίδι! Δεν είναι «δικαίωμα» για όλους. «Ξεχνάει» να τους πει ότι ο άνθρωπος, μέσω αυτής της αγαπητικής ένωσης, γίνεται συνδημιουργός του Θεού! Δημιουργεί τον νέο άνθρωπο! Τον οποίο είναι φόνος να σκοτώνουμε, είτε ζυγίζει 200 γραμμάρια, είτε 500 γραμμάρια, είτε 3 κιλά, γιατί η ζωή δεν μετριέται με γραμμάρια... Αυτά «ξέχασε» να τα πει στα παιδιά της, που τώρα τα καταδικάζει για φόνο, γεμάτη υποκρισία, η «προοδευτική» κοινωνία μας...

Η νηστεία των αγίων Αποστόλων

Γεώργιος Αραμπατζόγλου
Πηγή: http://euxh.gr/theologia/katixitika/i-nisteia-ton-agion-apostolon

Έχει παρατηρηθεί εδώ και αρκετά χρόνια ότι ο μέσος χριστιανός έχει παραμελήσει τη νηστεία των αγίων Αποστόλων.

Αυτό συμβαίνει είτε εκουσίως, δηλαδή αρνούμενος κάποιος να νηστέψει την περίοδο αυτή, είτε ακουσίως, κυρίως λόγω «χαλαρής» σχέσης με την Εκκλησία, που έχει ως αποτέλεσμα να την ξεχάσει ο άνθρωπος ή ακόμη και να την αγνοεί τελείως.

Όπως βεβαίως αγνοεί και τα οφέλη της νηστείας γενικότερα, τα οποία μας τονίζουν σε πολλά σημεία οι άγιοι Πατέρες (δηλ. οι άγιοι διδάσκαλοι του χριστιανισμού)

Αυτά βέβαια είναι φαινόμενα απουσίας πνευματικής καθοδήγησης, το οποίο είναι ζήτημα που δεν θα θίξουμε στο συγκεκριμένο άρθρο.

Ας δούμε όμως εν συντομία τα της νηστείας αυτής.

Αυτό που παρατηρούμε είναι ότι, ενώ οι βασικές νηστείες της Εκκλησίας μας έχουν σταθερό αριθμό ημερών π.χ. η νηστεία της Μεγάλης Σαρακοστής, των Χριστουγέννων και του Δεκαπενταύγουστου, δεν συμβαίνει το ίδιο και με τη νηστεία των αγίων Αποστόλων, της οποίας ο αριθμός των ημερών μεταβάλλεται κάθε χρόνο.

Όσο πιο νωρίς πέσει ημερολογιακά το Πάσχα, τόσο μεγαλύτερος είναι και ο αριθμός των ημερών της νηστείας των αγίων Αποστόλων, και το αντίστροφο: αν έχουμε πολύ αργά τον εορτασμό του Πάσχα, τότε μικραίνει κατά πολύ ο αριθμός των ημερών της νηστείας των αγίων Αποστόλων.

Ξεκινά πάντα την επόμενη μέρα της Κυριακής των Αγίων Πάντων (δηλαδή τη Δευτέρα μετά την Κυριακή αυτή), και έχει σταθερή λήξη ημερολογιακά στις 29 Ιουνίου, των αγίων Πέτρου και Παύλου (νηστεία δηλ. μέχρι και 28 Ιουνίου), οπότε και «έχουμε κατάλυση εις πάντα», εκτός βέβαια αν πέσει Τετάρτη ή Παρασκευή, όπου έχουμε κατάλυση ιχθύος (δηλ. τρώμε ψάρι). Στις 30 Ιουνίου γιορτάζουμε τη Σύναξη των αγίων 12 Αποστόλων του Χριστού μας.

Καθ' όλη τη διάρκεια της νηστείας αυτής καταλύουμε ψάρι (εκτός Τετάρτης και Παρασκευής).

Να σημειωθεί ότι στις 24 Ιουνίου καταλύεται το ψάρι λόγω του γενεθλίου του Τιμίου Πρόδρομου και Βαπτιστού Ιωάννου, ανεξαρτήτως ημέρας.

Αν δεν υπάρχει κάποιος σοβαρός λόγος υγείας, που δεν μας επιτρέπει τη νηστεία (όχι μόνο τη συγκεκριμένη αλλά και τις άλλες θεσπισμένες νηστείες της Εκκλησίας μας), καλό θα ήταν να την τηρήσουμε, πάντα σε συνεννόηση με τον γιατρό και τον πνευματικό μας, δηλ. τον εξομολόγο μας. Νηστείες κατ' επιλογή, τύπου: «εγώ νηστεύω της Παναγίας αλλά όχι των αγίων Αποστόλων», είναι κάτι ξένο για την ορθόδοξη πατερική παράδοση και αποτελούν φαινόμενα χριστιανισμού a la carte.

Και η επισήμανση αυτή γίνεται, διότι για την συγκεκριμένη νηστεία επικρατεί μία ακατανόητη χαλαρότητα, λες και διαμαρτυρόμαστε στους αγίους Πατέρες ότι έκαναν λάθος που τη θέσπισαν πολλούς αιώνες πριν.

Όπως και να δούμε τα πράγματα, ένα είναι σίγουρο. Η έλλειψη ασκητικής προσπάθειας αποτελεί μεγάλο ζήτημα σε μας τους νεότερους χριστιανούς και μέσα σ' αυτό το πλαίσιο δεν αποτελεί εξαίρεση και η νηστεία των αγίων Αποστόλων.

Από εμάς εξαρτάται να κάνουμε μία νέα αρχή.

Η ορθόδοξη «σεξουαλική αγωγή»

π. **Γεώργιος Μεταλληνός**
Πηγή: https://www.impantokratoros.gr/3CF9516C.el.aspx

Επίμονα προβάλλεται σήμερα η ανάγκη για «σεξουαλική αγωγή» των παιδιών μας, στο πλαίσιο μάλιστα της σχολικής τους παιδείας. Όπως σε πολλούς άλλους τομείς της ζωής μας μάθαμε να ακολουθούμε τυφλά την «φωτισμένη» Δύση, έτσι και στο θέμα αυτό. Ο φόβος μας είναι πάντα να μην υστερήσουμε απέναντί της. Γι' αυτό αντιγράφουμε πρόθυμα τον προβληματισμό και τις μεθόδους της. Επόμενο, λοιπόν, να θεωρούμε απαραίτητο, ο «διαφωτισμός» να προχωρήσει και στην προβληματολογία του «γενετησίου ενστίκτου».

Βέβαια, το τί διδάσκει η Δύση σχετικά με το ζήτημα αυτό, δεν φαίνεται να θεωρείται πρωταρχικής σημασίας. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι η Δύση – και μείς μαζί της, αφού είμαστε κομμάτι της – κλυδωνίζεται σε μία λαίλαπα πανσεξουαλισμού. Ο «φροϋδισμός» έχει καταστεί κυριαρχούσα ιδεολογία στην εποχή μας. Η προτεραιότητα δίνεται στο σεξουαλικό ένστικτο και στην κτηνώδη ορμή. Το ανθρώπινο σώμα κατάντησε υποτιμημένη αξία και αντικείμενο – όργανο ηδονής.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα διαμορφώνεται το περιεχόμενο της «σεξουαλικής» διαφώτισης του Ευρωπαίου ανθρώπου. Έρχεται όμως σήμερα από τα βάθη των αιώνων η φωνή του ουρανοβάμονα και θεόπτη αποστόλου Παύλου να μας παρουσιάσει την «σεξουαλική αγωγή», όπως (πρέπει να) διδάσκεται στο Σώμα του Χριστού, στο «σχολείο» της Εκκλησίας.

Η ρίζα του προβλήματος

Η απάντηση του Παύλου στο πρόβλημά μας αρχίζει – περίεργα, αλλ' όχι ανεξήγητα – από την κοιλιοδουλία. Γιατί οι «σαρκικές επαναστάσεις» έχουν ως βασική τους αιτία την γαστριμαργία. Από αυτήν γεννιέται το πάθος της πορνείας. Και ως «πορνεία» νοεί ο Απόστολος, και μαζί του οι άγιοι Πατέρες μας, όχι φυσικά μόνο τη σαρκική σχέση με κάποια πόρνη, αλλά κάθε χρήση του γενετήσιου ενστίκτου για σκοπούς έξω από το θέλημα του Θεού, που είναι η δημιουργία οικογένειας.

«Το σώμα του Χριστιανού δεν επλάσθη διά να τρυφά και εκ της τρυφής να πίπτη εις την πορνείαν, αλλ' επλάσθη δια να ενωθή με τον Κύριον, Όστις είναι η κεφαλή του» (άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης).

Η νηστεία και η χαλιναγώγηση του σώματος, ουσιαστικά στοιχεία της ορθόδοξης ασκητικής, αυτόν ακριβώς τον στόχο έχουν: να αποφευχθεί η «θεοποίηση» της κοιλίας (πρς Φιλιππησίους γ' 19), ώστε να μη υποθάλπονται τα σαρκικά πάθη, που έχουν ως κύρια αιτία την ευζωία και κοιλιοδουλία. «Τί δε σαρκός ευπαθούσης, και νεότητι περιφερομένης, αφρονέστερον;» θα πει ο Μέγας Βασίλειος.

Η διδασκαλία του αποστόλου Παύλου

Διαρθρώνεται κατά τον ακόλουθο τρόπο:

α) Πόσοι δεν βλέπουν το σώμα τους ως όργανο ηδονής; Όχι, λέγει ο Παύλος. Το σώμα είναι δημιούργημα του Θεού και δεν πλάσθηκε για την πορνεία, αλλά για να θεωθεί (να αγιαστεί) μαζί με την ψυχή, που είναι άρρηκτα δεμένη μαζί του. Θα αναστηθεί μαζί με την ψυχή, για να ζήσει αιώνια, ή στη δόξα του Θεού ή στην αιώνια στέρησή της, που είναι η κόλαση.

Γι' αυτό δέχεται το σώμα μας τη Χάρη του Θεού, ώστε να μεταβάλλεται σε «ναό του εν ημίν Αγίου Πνεύματος», αφού βέβαια καθαρισθεί πρώτα από τα πάθη του ο άνθρωπος. Πορεία δόξας είναι η ζωή του πιστού μέσα στο σώμα του Χριστού. Να, λοιπόν, γιατί είναι πτώση και συντριβή η (οποιαδήποτε) πορνεία. Εκτροχιάζει το σώμα μας αλλά και όλο τον άνθρωπο από τον αιώνιο προορισμό του.

β) Τα σώματά μας με το βάπτισμα γίνονται μέλη του Χριστού. Όταν λοιπόν χρησιμοποιούμε τα μέλη του σώματός μας, για να διαπράξουμε οποιοδήποτε κακό, χρησιμοποιούμε μέλη του Χριστού για την διάπραξη της αμαρτίας μας. Έτσι, κάνουμε τα «μέλη του Χριστού» να αμαρτάνουν.

Υπάρχει χειρότερο και φοβερότερο από αυτό; Αν λ.χ. φονεύσω κάποιον, με το χέρι του Χριστού τον φονεύω. Όταν βρίζω κάποιον, με το στόμα του Χριστού τον βρίζω. Όταν αδικώ τους γύρω μου, με το χέρι του Χριστού τους αδικώ. Και όταν πορνεύω, με τα μέλη του Χριστού πορνεύω.

Αυτή είναι η τραγικότητα και αφροσύνη της «πορνείας»! Αποσπώ τα μέλη μου από το σώμα του Χριστού και τα καταδικάζω σε θάνατο, καθιστώντας τα όργανα της αμαρτίας μου. Μέσα στον ορθόδοξο γάμο, με το μυστήριο, την πίστη και τη σωφροσύνη του, το ζευγάρι εντάσσει στη Χάρη του Θεού και τη σωματική του σχέση, που γίνεται έτσι «δια της τεκνογονίας» μέσο σωτηρίας. Έξω από το μυστήριο και τη Χάρη του Θεού (και αυτό συμβαίνει σε κάθε άλλο είδος «γάμου») η σωματική σχέση παύει να είναι κοινωνία εν Χριστώ και γίνεται σχέση σαρκική, δηλαδή πορνεία, αποκοπή από το Σώμα του Χριστού, θάνατος.

γ) Η ουσία της «πορνείας» παρουσιάζεται από τον απόστολο και από μια άλλη οπτική γωνία. «Δικό μου είναι το σώμα μου και το κάνω ό,τι θέλω»! Αυτή είναι η πρόχειρη επιχειρηματολογία μας.

Όχι, απαντά ο Παύλος. Δεν είναι δικό σας τίποτε, συνεπώς ούτε και το σώμα σας. Δεν ανήκετε στον εαυτό σας. Και ως δημιουργήματα του Θεού, αλλά και για ένα εξ ίσου σπουδαίο λόγο. Σας εξαγόρασε ο Χριστός με ατίμητο τίμημα, το πανάγιο Αίμα Του. Είμαστε «εξαγορασμένοι σκλάβοι», κατά

τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη [δηλ. ο Χριστός μας εξαγόρασε με το αίμα Του, για να μας ελευθερώσει]. Δεν είναι δικά μας, λοιπόν, τα μέλη του σώματός μας, αλλά του Χριστού. Περισσότερο δε από κάθε άλλη αμαρτία η πορνεία μολύνει όλο μας το σώμα, σαρκικά και πνευματικά, και ισοδυναμεί με αυτοκτονία.

Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, γιατί με τόση αγωνία φωνάζει ο Παύλος: Φεύγετε (= τρέξτε να σωθείτε από) την πορνεία! Την βλέπει να καταδιώκει απειλητικά τον άνθρωπο: Καμμιά αμαρτία δεν μας κυνηγά τόσο, όσο η σαρκική, γιατί είναι ριζωμένη μέσα μας. Παρατηρεί ο άγ. Γρηγόριος Νύσσης: «... Όταν μορφή πορνική τοξεύη, νώτα διδόναι (=να τρέπεσαι σε φυγή)... Κατατοξεύει γαρ κατ' οφθαλμών η πορνεία, έστι δε των άλλων πονηρευμάτων φοβερώτερον»!

Αναγκαία προϋπόθεση

Γίνεται, λοιπόν, φανερό, ότι η «σεξουαλική αγωγή» στο χώρο της Ορθοδοξίας δεν είναι παρά θεολογία του ανθρωπίνου σώματος, μέρος της ορθόδοξης ανθρωπολογίας. Δεν πρόκειται συνεπώς για μια «επιστημονική» ανάλυση και περιγραφή της σωματικής λειτουργίας ή για ηθικοκοινωνική καθοδήγηση, αλλά για θεώρηση του ανθρώπου μέσα από το πρίσμα της θείας αποκαλύψεως.

Μια τέτοια αντίληψη, άρα, για τον άνθρωπο και το σώμα του δεν «διδάσκεται» θεωρητικά, ούτε, πολύ περισσότερο, επιβάλλεται! Εμπνέεται μονάχα στα πλαίσια της εν Χριστώ ζωής και του πνευματικού αγώνα της Ορθοδοξίας. Ο χριστιανός νέος μαθαίνει κοντά στον Γέροντα - Πνευματικό του να ζει εν Χριστώ, με προσευχή και άσκηση, αγώνα και εγκράτεια, γνωρίζοντας ότι στόχος του είναι ο εν Χριστώ δοξασμός του σώματος και της ψυχής του. Αν δεν ισχύει η προϋπόθεση αυτή, δεν είναι περίεργο η διδασκαλία του Παύλου να απορρίπτεται σαν μύθος.

Ο άγιος Γεράσιμος, επίσκοπος Ρεθύμνης, ο νέος ιερομάρτυρας (23 Ιουνίου)

Κατά τη μεγάλη ελληνική επανάσταση του 1821-1829, για την απελευθέρωση των Ελλήνων από την οθωμανική κατοχή, σε ολόκληρο τον ελληνικό χώρο έχασαν τη ζωή τους 80 αρχιερείς της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Την περίοδο εκείνη συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν και λίγο καιρό αργότερα εκτελέστηκαν όλοι οι αρχιερείς της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Κρήτης. Είναι οι άγιοι Γεράσιμος Κρήτης, Νεόφυτος Κνωσσού, Ιωακείμ Χερσονήσου, Ιερόθεος Λάμπης, Ζαχαρίας Σητείας, Ιωακείμ Πέτρας, Γεράσιμος Ρεθύμνης, Καλλίνικος Κυδωνίας, Μελχισεδέκ Κισάμου και Καλλίνικος Διοπόλεως.

Στις 23 Ιουνίου η Εκκλησία της Κρήτης τιμά τη μνήμη τους, όπως και τη μνήμη όλων των αγίων νεομαρτύρων, ιερέων και λαϊκών, που σφαγιάστηκαν από τους Τούρκους εκείνη την περίοδο.

Όλοι αυτοί είναι άγιοι της Ορθόδοξης Εκκλησίας, γιατί θα μπορούσαν να έχουν αρνηθεί τη χριστιανική πίστη τους και να σώσουν τη ζωή τους. Προτίμησαν να πεθάνουν, κερδίζοντας έτσι το φωτεινό στεφάνι του μάρτυρα.

Το Ρέθυμνο ιδιαίτερα γιορτάζει τη μνήμη του επισκόπου Ρεθύμνης αγίου Γεράσιμου Περδικάρη, ο οποίος απαγχονίστηκε στη Μεγάλη Πόρτα του τείχους του Ρεθύμνου μετά από πολύμηνη φυλάκιση υπό φρικτές συνθήκες. Μάλιστα, μετά την εκτέλεσή του, οι Τούρκοι πήραν αίμα από το μέρος της καρδιάς του και ράντισαν τις πολεμικές σημαίες τους, νομίζοντας ότι είχε μαγικές δυνάμεις που θα τους βοηθούσαν να νικήσουν στις μάχες κατά των χριστιανών επαναστατών.

Προς τιμήν του αγίου Γεράσιμου Ρεθύμνης έχει ανεγερθεί πρόσφατα ένας όμορφος ναός (ο μοναδικός αφιερωμένος σε αυτόν) στο Χουμέρι Μυλοποτάμου. Είναι δίκλιτος ναός, σταυροειδής με τρούλο. Το άλλο κλίτος είναι αφιερωμένο στον άγιο Δημήτριο (26 Οκτωβρίου).

Αν σας άρεσε αυτό το κείμενο, παρακαλούμε,
δώστε το και σε άλλους να το διαβάσουν.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΕΡΙΒΟΛΙΩΝ ΡΕΘΥΜΝΗΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΡΕΘΥΜΝΗΣ ΚΑΙ ΑΥΛΟΠΟΤΑΜΟΥ
Τ.Κ. 741 00 ΡΕΘΥΜΝΟ. Τηλ.: 28310 28854 - e-mail: riginiot@gmail.com
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ: Ενορία Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνης
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Θεόδωρος Ι. Ρηγινιώτης